

betrages som Giere i Forhold til den udenbys Næring. Andender man denne Regel, vil en Trediedel af Statteindtægten komme Opholdskommunen tilgode, altsaa Aktionærerne til Byrde, medens $\frac{2}{3}$ af samme Indtægt kommer Næringskommunen tilgode, altsaa den Kommune, i hvilken Aktieselskabet har Kontor eller Bestyrelse. Forslagsstillerne smigre sig nu dog ingenlunde med derved at have fundet den bedst mulige Løsning; der opstaar tvertimod forfjellige Tvivl, naar man trænger ind i Spørgsmaalet. En anden radikal Løsning skal jeg kun nævne, den har forøvrigt fundet stærk Tilslutning her i Folkethinget tidligere, nemlig i 1859, da man, saavidt jeg husker under Indenrigsminister Jeszen, behandlede det første Forsøg til en kjøbenhavnsk Stattelov. Der blev da i et Udvalg her opstillet den Jordring, og det endda med Borgmester L. C. Larsen som Ordfører, at Aktieselskaber og deres Aktionærer uden videre skulde beskattes dobbelt, idet Aktieselskabet skulde beskattes paa det Sted, hvor dets Kontor fandtes, og Aktieeierne ligesuldt betale Stat af hele Udbyttet af deres Aktier. Jeg nævner dette som et Vidnesbyrd om, hvor radikale de Anskuelser vare, paa hvilke det Folkethingsskretorium, som raadede her i Aftenhundrede og halvtredserne, befandt sig; de vare vistnok mere vidtgaaende end de Anskuelser, som man nu vil kunne finde et Skretorium i Folkethinget til at støtte. Jeg skal i Forbindelse hermed nævne en Udvei, som den norske Stattelov har opstillet, og som forekommer mig at være forholdsvis baade moderat og ret genial. Det hedder nemlig der, at Aktieselskaber beskattes efter deres Formue, det vil sige deres Reservefond, og af den Del af Udbyttet, som overstiger den almindelige Rente. Almindelig Rente vil efter norske Forhold sige 5 pCt., og forsaavidt altsaa et Aktieselskab giver mere end 5 pCt. i Udbytte, skal dette Meerudbytte beskattes i den Kommune, hvor Aktieselskabet findes, men saa finder der ikke noget Afdrag Sted for Aktionærernes Vedkommende, og dette Meerudbytte bliver altsaa Gjenstand for Dobbeltbeskatning. Jeg nævner denne Tanke, som dog ikke kan være saa affrækkende som en gennemført Dobbeltbeskatning, og som har den Fordel, at den er praktisk; den lader sig meget let gennemføre og støder i Virkeligheden ikke paa store

Vanskeligheder. — Blandt flere nye Statte subjekter, som Forslagsstillerne her have inddraget, skal jeg nævne Døds- og Fallitboer, som ogsaa efter den nuværende Statte Lovgivning ere stattefrie. Her ere de inddragne, forsaavidt som de fortsætte Boets Næring. Et andet nyt Statte subjekt skal jeg ogsaa nævne, saa meget mere, som jeg for mit eget Vedkommende har næret Betænkelse ved at opstille det, nemlig at opstille Staten som stattepligtig til Kommunen. Ogsaa dette er et meget behandlet Spørgsmaal, og det er jo utvivlsomt at i saadanne Kommuner, hvor Staten eier Størsteparten af de store Skovstrækninger, er det ubilligt, at den vedkommende Kommune skal savne enhver Beskatning paa Formue og Indtægt af denne Skoveier. Skedestomindrene kan det siges, at det er noget Nytt, det er at skjænke de vedkommende Kommuner en ny og uventet Indtægt; men jeg forstaar det saaledes, at det ikke kan hindre mig i at være Medforslagsstiller af Loven og heller ikke i at stemme for den, dersom det skulde være en nødvendig Betingelse derfor. Smidlertid kan jo ogsaa dette blive Gjenstand for nærmere Forhandling, og man kan maaske da finde, at man ved at stattelegge Staten af dens fulde Formue og Indtægt er gaaet noget for vidt. Jeg taler her ganske vist alene paa mine egne Begne.

Naar vi dernæst komme til at omtale selve de mellemkommunale Beskatningsregler, saa opstilles altsaa her den nye Grundsaetning, at en Person kan blive stattepligtig i flere Kommuner. Som Princip vil vistnok Alle indrømme Rigtigheden af, at det er ubilligt, at en Kommune skal savne Stat paa Formue og Indtægt, fordi Giieren af en vis Eiendom eller Næring ikke har Ophold i Kommunen, medens han dog bruger Kommunens Kommunikationsmidler lige saa fuldt som de, der have Ophold i Kommunen. Endvidere er det ikke vanskeligt, antager jeg, at blive enige om det Forholdsskretorium, som i saa Henseende skal finde Sted. Forslagsstillerne have opstillet $\frac{2}{3}$ af Statteindtægten til Fordel for Næringskommunen og $\frac{1}{3}$ af Statteindtægten til Fordel for Opholdskommunen. Naar derimod Spørgsmaalet bliver om Maaden, hvorpaa denne Beskatning skal gennemføres, saa dele Anskuelserne sig, og saa komme Vanskelighederne